

Silvia Moreno-Garcia

MEXICKÁ GOTIKA

***New York Times* bestseller**

JEDNA Z NAJLEPŠÍCH KNÍH ROKA PODĽA The New Yorker · Vanity Fair
· NPR · The Washington Post · Tordotcom · Marie Claire · Vox · Mashable
· Men's Health · Library Journal · Book Riot · LibraryReads

The background of the entire page is a delicate watercolor illustration of various flowers and leaves. The colors are muted, consisting of soft greys, light blues, and pale pinks, creating a subtle and artistic texture. The flowers are scattered across the page, with some appearing more prominent than others.

Silvia Moreno-Garcia

MEXICKÁ GOTIKA

Silvia Moreno-Garcia

MEXICKÁ GOTIKA

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 96. publikáciu.

Mexican Gothic, ktorú vydalo vydavateľstvo Random House v roku 2020,
preložil do slovenčiny Michal Zidor.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Grafický návrh obálky Milan Malý
Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Vydanie 1., 2021
Počet strán 320
Tlač CPI Moravia Books, s. r. o.

This translation published by arrangement with Del Rey, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC.
Copyright © Silvia Moreno García, 2020

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2021
Translation © Michal Zidor, 2021
Cover photo ©gettyimages/CoffeeAndMilk; shutterstock/MaxFrost, Karma3

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy
*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy
nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.
Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.*

ISBN 978-80-8090-215-5 (ePub)
ISBN 978-80-8090-214-8 (pdf)
ISBN 978-80-8090-213-1 (print)

Pre moju matku

Večierky v dome Tuñónovcov sa končievali vždy veľmi neskoro, a keďže hostitelia mali zo všetkého najradšej maškarné plesy, nebolo nezvyčajné vidieť ženy oblečené v štýle *china poblana* – vo folklórnych sukniach a so stužkami vo vlasoch – prichádzať v spoločnosti harlekýna či kovboja. Ich šoféri vedeli, že nemá zmysel zbytočne čakať pred sídlom Tuñónovcov, a tak si večery zosystematizovali. Šli si zajesť tacos do pouličného stánku, alebo dokonca navštíviť slúžku pracujúcu v niektorom z neďalekých domov, ktorým dvorili rovnako romanticky ako vo viktoriánskej melodráme. Niektorí šoféri sa zhŕkli dokopy a delili sa o cigarety a historky. Ďalší si zdriemli. Napokon, veľmi dobre vedeli, že nikto neodíde z večierka pred jednou hodinou po polnoci.

A tak párik opúšťajúci večierok o desiatej večer porušil obyčaj. A čo bolo horšie, šofér toho muža odišiel na večeru a nikde ho nebolo. Mladý muž pôsobil nervózne. Rozmýšľal, ako by mal na takú situáciu zareagovať. Na večierku mal na sebe konskú hlavu z lepenky, čo ho teraz, keď musel prejsť cez mesto s touto ťažkopádnou rekvizitou, dosť škrelo. Noemí ho varovala, že sa chystá vyhrať súťaž o najlepšie kostým a poraziť aj Lauru Quezadovú s jej šviháckym priateľom, a tak si dal

na svojom kostýme záležať. Teraz to však ľutoval, lebo jeho spoločníčka sa neoblekla tak, ako hovorila, že sa oblečie.

Noemí Taboadová sľúbila, že si požičia kostým džokejky s celou jazdeckou výbavou. Mala to byť šikovná a mierne škandalózna voľba, keďže počula, že Laura príde ako Eva s hadom obtočeným okolo krku. Nakoniec si to však Noemí rozmyslela. Kostým džokejky bol škaredý a škriabal ju na koži. Namiesto toho mala teda zelené šaty s bielymi vyšívanými kvetmi a neunúvala sa oznámiť tú zmenu svojmu partnerovi.

„Čo teraz?“ spýtal sa Hugo.

„Tri bloky odtiaľto je veľká ulica. Môžeme si tam nájsť taxík,“ odvetila Noemí. „Počuj, nemáš cigaretu?“

„Cigaretu? Veď ani neviem, kde som si dal peňaženku,“ priznal Hugo a jednou rukou si začal prehmatávať bundu. „A vôbec, nemáš ty vždy nejaké cigarety v kabelke? Keby som nevedel, ako sa veci majú, myslel by som si, že si chudobná a nemôžeš si kúpiť vlastné.“

„Je to oveľa zaujímavejšie, keď džentlmen ponúkne cigaretu dáme.“

„Dnes večer ti nemôžem ponúknuť ani cukrík. Myslíš, že som mohol nechať peňaženku v dome?“

Neodpovedala. Hugovi sa konská hlava pod pazuchou neniesla práve najlepšie. Keď sa dostali na hlavnú cestu, takmer mu vypadla z ruky. Noemí zdvihla štíhlu ruku a zamávala na taxík. Sadli si do auta a Hugo mohol konečne položiť hlavu koňa na sedadlo.

„Mohla si mi povedať, že som nemusel priniesť tú vec,“ zamrmľal. Všimol si úsmev na tvári šoféra a došlo mu, že sa zabáva na jeho účet.

„Pristane ti to, keď sa hneváš,“ doberala si ho. Otvorila kabelku a našla v nej cigarety.

Hugo vyzeral ako Pedro Infante v mladšom vydaní, aj preto sa jej páčil. Pokiaľ ide o zvyšok – jeho osobnosť, spoločenské postavenie a inteligenciu –, Noemí sa nad tým všetkým radšej príliš nezamýšľala.

Keď niečo chcela, jednoducho to chcela, a v poslednom čase chcela Huga, no teraz, keď si už získala jeho pozornosť, sa ho pravdepodobne čoskoro zbaví.

Keď prišli do jej domu, Hugo sa k nej načiahol a chytil ju za ruku.
„Daj mi bozk na dobrú noc.“

„Musím bežať, ale môžeš si dať trochu môjho rúžu,“ odvetila, vzala svoju cigaretu medzi prsty a vložila mu ju do úst.

Hugo sa vyklonil z okna a zamračene sledoval, ako Noemí rýchlym krokom prešla po nádvorí a zamierila rovno do otcovej kancelárie. Tak ako zvyšok domu, aj jeho kancelária bola zariadená moderne, čo odrážalo skutočnosť, že jeho obyvateľ získal peniaze len prednádňom. Noemín otec nikdy nebol chudobný, časom však premenil malé podnikanie s chemickým farbivom na zlatú baňu. Vedel, čo má rád, a nebál sa to ukázať: obľuboval pestré farby a jasné línie. Kreslá mal čalúnené žiarivo červenou farbou a bujné rastliny dodávali každej miestnosti zelený nádych.

Dvere do kancelárie boli otvorené. Noemí sa neobťažovala klopaním, len svižne preklzla dovnútra a jej topánky na vysokých podpätkoch zaklopkali na dlažbe z tvrdého dreva. Končekmi prstov odsunula jednu z orchideí vo vlasoch, s hlasným povzdychnutím žuchla do jedného z kresiel pred otcovým stolom a malú kabelku hodila na zem. Aj ona vedela, čo má rada, a neznášala, keď ju stiahli domov predčasne.

Otec ju zavolał gestom dnu – klopanie jej podpätkov bolo také hlasné, že signalizovalo jej príchod rovnako evidentne ako slovný pozdrav –, nepozrel sa však na ňu, pretože bol príliš zamestnaný skúmaním nejakého dokumentu.

„Nemôžem uveriť, že si mi volal k Tuñónovcom,“ poštázovala sa a stiahla si jednu z rukavíc. „Viem, že z Huga si nebol práve nadšený...“

„Nejde o Huga,“ prerušil ju otec.

Noemí sa zamračila. Jednu rukavicu držala v ruke. „Nie?“

Prosila ho o dovoľenie ísť na ten večierok, nedodala však, že pôjde s Hugom Duartom, a vedela, čo si o ňom jej otec myslí. Báť sa, že by ju Hugo mohol požiadať o ruku a ona by súhlasila. Noemí nemala v úmysle vydať sa za Huga a rodičom to aj povedala. Otec jej však neveril.

Tak ako všetci prominenti, aj Noemí nakupovala v Palacio de Hierro, maľovala si pery rúžom značky Elizabeth Arden, vlastnila niekoľko veľmi vyberaných kožušinových kabátov, vďaka mníškam z Monserratu – zo súkromnej školy, samozrejme – hovorila po anglicky s pozoruhodnou ľahkosťou a očakávalo sa od nej, že bude deliť svoj čas medzi radovánky a honbu po manželovi. Z pohľadu jej otca musela teda každá príjemná aktivita zahŕňať v sebe hľadanie partnera, preto sa nesmela zabávať len pre samotnú zábavu, ale iba v rámci snahy získať si manžela. Bolo by to úplne v poriadku, keby sa Hugo otcovi páčil, lenže on bol len obyčajný začínajúci architekt a od Noemí sa očakávalo, že bude mieriť vyššie.

„Nie, aj keď o tom sa ešte budeme musieť porozprávať,“ oznámil zmätenej Noemí.

Práve s Hugom tancovala v úzkom zovretí, keď jej po pleci potľapkal sluha a opýtal sa, či vezme hovor od pána Taboada v pracovni, čím jej zničil celý večer. Predpokladala, že otec zistil, že je vonku s Hugom, a chcel ho vytrhnúť z jej náručia a udeliť jej trest. Ak to nebol jeho zámer, tak o čo mu šlo?

„Nie je to nič zlé, však?“ opýtala sa zmeneným hlasom. Keď sa hnevávala, mala vysoký hlas, viac dievčenský, nie ako ten vyrovnaný, ktorý si dlhé roky zdokonaľovala.

„Ťažko povedať. Nikomu nemôžeš vraviť o tom, čo ti teraz poviem. Ani svojej mame, ani bratovi, ani žiadnym kamarátom, rozumieš?“ opýtal sa jej a uprene na ňu hľadel, až kým Noemí neprikývla.

Zaklonil sa v kresle, spojil si ruky pred sebou a takisto pokýval hlavou.

„Pred niekoľkými týždňami som dostal list od tvojej sesternice Cataliny. Spomínala v ňom veľmi znepokojivé veci o svojom manželovi. Napísal som Virgilovi, aby som sa dostal tomu na koreň.

Virgil mi odpísal, že Catalina sa v poslednom čase správa zvláštne a znepokojivo, ale veril, že sa to zlepšuje. Vymenili sme si niekoľko listov; ja som tvrdil, že ak sa Catalina naozaj správa tak *znepokojivo*, možno bude najlepšie, ak ju vezme do Mexico City za profesionálom. Vyjadril sa, že vraj to nie je nutné.“

Noemí si stiahla druhú rukavicu a položila si ju do lona.

„Ocitli sme sa na mŕtvom bode. Nemyslel som si, že ním pohnem, ale dnes večer som dostal telegram. Tu máš, prečítaj si ho.“

Otec chytil do ruky kúsok papiera zo stola a podal ho Noemí. Bolo to pozvanie pre ňu, aby prišla navštíviť Catalínu. Cez ich mesto nešiel vlak každý deň, ale v pondelok áno, a v určený čas malo prísť po ňu na stanicu auto so šoférom.

„Chcem, aby si tam šla, Noemí. Virgil vraví, že si želá vidieť ťa. Okrem toho si myslím, že je to situácia, ktorú najlepšie zvládne žena. Možno sa ukáže, že nejde o nič iné ako o preháňanie a manželské problémy. Je fakt, že tvoja sesternica mala vždy sklony k melodráme. Možno sa len snaží získať si pozornosť.“

„Ak je to tak, prečo by nás mali Catalinine manželské problémy alebo sklony k melodráme zaujímať?“ opýtala sa, hoci nemala pocit, že je fér, ak jej otec označuje Catalínu za melodramatičku. Oboch rodičov stratila, keď bola mladé dievča. Dalo sa očakávať, že nebude celkom vyrovnaná.

„Catalinin list bol veľmi divný. Tvrdila, že manžel jej pridáva do stravy jed. Písala, že má vidiny. Netvrdím, že som lekársky expert, ale stačilo to na to, aby som sa pýtal po meste na dobrých psychiatrov.“

„Máš ten list?“

„Áno, tu je.“

Noemí vedela prečítať slová len s ťažkosťami a ešte menej rozumela celým vetám. Catalinino písmo bolo nepravidelné, neusporiadané.

... snaží sa ma otráviť. Tento dom je nakazený hnilobou, smrdí rozkladom, prekypuje všemožným zlom a krutosťou. Usilovala som sa zostať pri zmysloch, držať si to zlo od tela, ale nedokážem to. Nezládam sledovať čas a svoje myšlienky. Prosím. Prosím! Sú krutí a zlí a nenechajú ma na pokoji. Dvere zatváram na závoru, predsa však prichádzajú, šepkajú po nociach a ja sa veľmi bojím tých nepokojných mŕtvych, tých duchov, bytostí bez tela. Had si hryzie do svojho chvosta, páchnuca zem pod našimi nohami, falošné tváre a falošné jazyky, sieť, po ktorej lezie pavúk, až vibruje pavučina. Som Catalina Catalina Taboada. CATALINA. Cata, Cata, pod' sa von hrať. Chýba mi Noemí. Modlím sa, aby som ťa aspoň ešte raz uvidela. Musíš za mnou prísť, Noemí. Musíš ma zachrániť. Nech sa o to snažím akokoľvek, nedokážem sa sama zachrániť. Som spútaná, nitkami pevnými ako železo v mojej mysli a mojej koži a je to tam. V stenách. Nechce ma to pustiť, a tak musím prosiť teba, aby si ma uvoľnila, aby si to zo mňa odrezala, aby si ich už zastavila. Pre Boha živého...

Ponáhľaj sa.

Catalina

Na okraje listu jej sesternica načmárala ďalšie slová, čísla a kruhy. Bolo to znepokojujúce.

Kedy sa Noemí rozprávala s Catalinou naposledy? Muselo to byť pred dlhými mesiacmi, možno až pred rokom. Manželia boli na svadobnej ceste v Pachuce a Catalina jej zavolala a poslala niekoľko

pohľadník, no potom takmer stratili kontakt, hoci v priebehu roka stále prichádzali telegramy s narodeninovými prianiami všetkého najlepšieho členom rodiny. Museli poslať list aj na Vianoce, lebo vianočné darčeky dostali. Alebo to bol Virgil, kto písal vianočné pranie? V každom prípade to bol nič nehovoriaci list.

Všetci predpokladali, že Catalina si užíva obdobie novomanželky, a tak sa jej nechce veľa písať. V jej dome vraj nebol telefón, čo na vidiek nebolo obzvlášť nezvyčajné, a Catalina nerada písala. Noemí, zaneprázdnená svojimi spoločenskými povinnosťami a školou, si jednoducho myslela, že Catalina a jej manžel skôr či neskôr prídu do Mexico City na návštevu.

List, ktorý držala v ruke, jej teda pripadal necharakteristický v každom zmysle, aký jej napadol. Bol písaný rukou, hoci Catalina uprednostňovala písací stroj, a bol rozvláchny, hoci Catalina písala vždy stručne.

„Je to veľmi zvláštne,“ priznala Noemí. Bola pripravená vyhlásiť, že jej otec preháňa alebo využíva tento incident len ako príhodnú výhovorku na to, aby ju dostal preč od Duarta, no nezdalo sa, že by to bolo tak.

„Prinajmenšom. Keď ten list vidíš, asi chápeš, prečo som napísal Virgilovi a požiadal ho, aby mi to vysvetlil. A prečo ma tak zarazilo, keď ma ihneď obvinil z toho, že ho otravujem.“

„Čo presne si mu napísal?“ opýtala sa ho s obavou, že jej otec sa zachoval nezdvorilo. Bol to vážny muž a svojou neúmyselnou prudkosťou vedel ľudí podráždiť.

„Musíš chápať, že by ma nijako netešilo umiestniť moju neter na miesto ako La Castañeda...“

„To si spomenul? Že by si ju dal umiestniť do ústavu pre duševne chorých?“

„Uviedol som to ako možnosť,“ odvetil otec a natiahol k nej ruku. Noemí mu list vrátila. „Nie je to jediné miesto svojho druhu, ale

poznám tam ľudí. Možno Catalina potrebuje profesionálnu pomoc, takú, akej sa jej na vidieku nedostane. A obávam sa, že sme to my, kto je najschopnejší zabezpečiť všetko v jej záujme.“

„Neveríš Virgilovi.“

Jej otec sa duto zasmial. „Tvoja sesternica sa vydala rýchlo, Noemí, a dá sa povedať, že bez rozmyslu. Pozri, ja som prvý, kto prizná, že Virgil Doyle pôsobil šarmantne, ale ktovie, či je spoľahlivý.“

Niečo na tom bolo. Catalinino zasnúbenie bolo takmer škandalózne krátke a oni ani nedostali príležitosť porozprávať sa so ženíchom. Noemí si ani nebola istá, ako sa terajší manželia stretli. Vedela len, že už po niekoľkých týždňoch Catalina posielala svadobné pozvánky. Až dovtedy Noemí ani netušila, že jej sesternica má priateľa. Keby ju nepozvala ako jedného zo svedkov pred civilného sudcu, Noemí pochybovala, že by sa o Catalininej svadbe vôbec dozvedela.

Také tajnostkárstvo a rýchlosť Noemín otec neuznával. Pripravil pre mladomanželov svadobné raňajky, Noemí však vedela, že ho Catalinino správanie urazilo. Bol to ďalší dôvod, prečo si Noemí nerobila starosti s tým, že Catalina s rodinou veľmi nekomunikuje. Momentálne bol ich vzťah chladný. Predpokladala, že o niekoľko mesiacov sa zlepší – že v novembri by Catalina mohla prísť do hlavného mesta s plánmi na vianočné nakupovanie a všetci budú mať dobrú náladu. Bola to len otázka času.

„Musíš si myslieť, že Catalina vraví pravdu a Virgil je k nej zlý,“ zhodnotila, pričom sa snažila spomenúť si na svoj dojem zo ženícha. *Pekný a zdvorilý* boli dve slová, ktoré jej napadali, pravda však je, že si vymenili len niekoľko slov.

„Podľa Cataliny sa ju Virgil nielenže snaží otráviť, ale aj duchovia prechádzajú stenami. Povedz mi, pripadá ti to ako spoľahlivý opis skutočnosti?“

Jej otec sa postavil a podišiel k oknu. Zahľadel sa von a prekrížil si ruky na hrudi. Z kancelárie bol výhľad na matkine drahocenné bugenviley, more farieb, teraz však zahalené tmou.

„Nie je jej dobre, to viem. A som presvedčený, že keby sa Virgil s Catelinou rozvedol, nemal by žiadne peniaze. Keď sa vzali, bolo dostatočne jasné, že jeho rodine došli peniaze. No kým sú manželia, má prístup k jej bankovému účtu. Hodilo by sa mu, keby udržal Catalinu u seba doma, aj keby jej bolo najlepšie v meste alebo u nás.“

„Myslíš, že sa správa ako žoldnier? Že peniaze sú preňho prednejšie ako zdravie jeho manželky?“

„Nepoznám ho, Noemí. Nikto z nás ho nepozná. To je ten problém. Pre nás je cudzinec. Tvrdí, že Catalina má dobrú opateru a jej stav sa zlepšuje, ale kto môže vedieť, či nie je teraz pripútaná o lôžko a nekrmia ju kašou?“

„A ona je tá melodramatická?“ poznamenala Noemí. Sklonila pohľad k svojmu korzetu a vzdychla si.

„Viem, aký môže byť chorý príbuzný. Moja mama dostala mŕtvicu a niekoľko rokov musela ležať. Viem aj to, že rodina občas nezvláda také veci dobre.“

„Čo teda chceš, aby som urobila?“ opýtala sa a elegantným gestom si položila ruky do lona.

„Zhodnoť situáciu. Rozhodni, či by sme ju mali naozaj premiestniť do mesta, a ak áno, pokús sa Virgila presvedčiť, že je to najlepšia voľba.“

„Ako by som mohla niečo také dosiahnuť?“

Jej otec sa uškrnul. V tomto úškrne a v bystrých tmavých očiach sa na seba otec a dcéra veľmi podobali. „Si vrtkavá. Vždy meníš na všetko názor. Najprv si chcela študovať históriu, potom divadlo a teraz je to antropológia. Skúšala si všetky predstaviteľné športy, ale nezakotvila si pri žiadnom. Ideš s chlapcom dvakrát na rande a potom mu nezavolaš späť.“

„To nemá nič spoločné s mojou otázkou.“

„Dostávam sa k tomu. Si vrtkavá, ale zároveň tvrdohlavá vo všetkých *nesprávnych* veciach. Nuž, je načase využiť tú tvrdohlavosť a energiu na vyplnenie užitočnej úlohy. Doposiaľ si sa okrem hry na klavír neodдалa ničomu.“

„A angličtine,“ dodala Noemí, no neunúvala sa popieraním ostatných obvinení, lebo pre ňu bolo skutočne bežné vymieňať obdivovateľov a dokázala mať na sebe štvoro šiat za jediný deň.

Lenže v dvadsiatich dvoch rokoch človek nemusí mať jasno vo všetkom, pomyslela si. Nemalo však zmysel vraviť to otcovi. Rodinné podnikanie prevzal v devätnástich rokoch. Podľa jeho noriem bola na pomalej ceste nikam. Noemín otec zavítal do nej pohľad a Noemí si vzdychla. „Nuž, rada by som tam o niekoľko týždňov zašla...“

„V pondelok, Noemí. Preto som ťa zavolať z večierka skôr. Potrebujeme sa pripraviť, aby si mohla nasadnúť do prvého vlaku do El Triunfo v pondelok ráno.“

„Lenže chystá sa ten koncert...“ oponovala.

Bola to slabá výhovorka a ona to vedela. Na lekcie klavíra chodievala od siedmich rokov a dvakrát ročne hrala na malom recitáli. Dnes už nebolo absolútne nevyhnutné, aby ľudia z vyššej spoločnosti hrali na nejakom nástroji, ako to bolo za čias Noemínej matky, bola to však jedna z tých drobných záľub, ktoré si v jej spoločenských kruhoch vážili. Okrem toho mala klavír rada.

„Ten recitál. Zrejme si si naplánovala, že na ňom budete spolu s Hugom Duartem, a nechceš, aby tam šiel s inou ženou alebo aby si sa musela vzdať šance vziať si nové šaty. Škoda. Toto je však dôležitejšie.“

„Mal by si vedieť, že som si ani nekúpila nové šaty. Chcela som si obliecť sukňu, ktorú som mala na Gretinom koktailovom večierku,“ odsekla Noemí. Bola to len polovičná pravda, lebo tam naozaj plánovala ísť s Hugom. „Pozri, pravda je, že recitál ma až tak nezaujíma.“

O niekoľko dní musím začať chodiť na prednášky. Nemôžem len tak zmiznúť. Nedovolia mi prejsť,“ dodala.

„Tak nech. Budeš chodiť na ne odznova.“

Chystala sa voči takému ľahkomyselnému výroku ohradiť, jej otec sa však obrátil a pozrel jej rovno do očí.

„Noemí, pílila si nám uši s Národnou univerzitou. Ak to urobíš, dám ti dovoľenie prihlásiť sa tam.“

Noemíni rodičia jej dovolili chodiť na Ženskú mexickú univerzitu, keď však oznámila, že po promócií mieni pokračovať v štúdiu, nepáčilo sa im to. Noemí mala v úmysle získať titul magisterky antropológie, čo by znamenalo, že sa musí prihlásiť na Národnú univerzitu. Jej otec si myslel, že je to nielen strata času, ale navyše sa to nehodí, lebo je tam kopa mladých mužov, ktorí sa premávajú po univerzitných chodbách a tlačia mladým dádam do hlavy bláznivé a necudné myšlienky.

Ani na Noemínu matku nespravili jej moderné nápady žiaden dojem. Dievčatá mali nastavený jednoduchý životný cyklus – od bakalárky k manželke. Študovať ďalej by znamenalo tento cyklus oddialiť, zostať zakuklená v zámotku. Niekoľkokrát sa kvôli tomu pohádali a jej matka strategicky vyhlásila, že je na Noemínom otcovi, aby jej dal dovoľenie, lenže on sa k tomu evidentne nikdy nemal.

Jeho tvrdenie teda Noemí šokovalo a postavilo pred ňu nečakanú príležitosť. „Myslíš to vážne?“ opýtala sa opatrne.

„Áno. Je to vážna vec. Nechcem, aby sa ich rozvod premieľal v novinách, ale nemôžem pripustiť ani to, aby niekto zneužil situáciu ich rodiny. A je to Catalina, o kom sa rozprávame,“ dodal jej otec nežnejším hlasom. „Nešťastí má už dosť a možno potrebuje priateľskú tvár. V konečnom dôsledku je to možno jediné, čo potrebuje.“

Catalinu zachvátili nešťastia viackrát. Najprv smrť jej otca, potom sobáš jej matky s nevlastným otcom, pre ktorého často plakávala.

O niekoľko rokov neskôr zahynula Catalinina matka a dievčina sa presťahovala do Noemínho domu: ešte predtým sa jej nevlastný otec odsťahoval. Napriek láskavému prijatiu Taboadovcov ju úmrtia rodičov hlboko poznamenali. Neskôr, keď sa z nej stala mladá žena, sa zrušilo jej zasnúbenie, čo v nej zanechalo veľký žiaľ a bolesť.

Vyskytol sa aj istý, trochu pochabý muž, ktorý dvoril Cataline dlhé mesiace a ktorý sa jej zrejme veľmi páčil. Na Noemínho otca však nespravil dojem, a tak ho odohnal z jej života. Po tom zničenom romániku Catalina musela získať dobrú lekciu, pretože jej vzťah s Virgilom Doylom bol vzorom diskretnosti. Alebo to bol Virgil, kto bol prefíkanejší a kládol Cataline na srdce, aby o nich mlčala, kým nebolo príliš neskoro na zrušenie svadby.

„Asi by som mohla oznámiť, že na niekoľko dní odcestujem,“ podvolila sa Noemí.

„Dobre. Pošleme Virgilovi telegram a dáme im vedieť, že vyrazíš na cestu. Diskretnosť a rozum je to, čo potrebujem. Virgil je jej manžel a má právo robiť za ňu rozhodnutia, my však nemôžeme zaháľať, ak je nedbanlivý.“

„To s tou univerzitou by si mi mal dať písomne.“

Jej otec si opäť sadol za stôl. „Myslíš, že poruším slovo? Teraz si daj dolu tie kvety z vlasov a začni si baliť šaty. Viem, že ti potrvá celú večnosť, kým sa rozhodneš, čo si vezmeš na seba. Za koho si tam dnes vlastne bola?“ opýtal sa jej, očividne nespokojný so strihom jej šiat a s obnaženými plecami.

„Som oblečená ako jar,“ oznámila.

„Je tu chladno. Ak sa chceš promenádovať v niečom podobnom, radšej si vezmi sveter,“ odsekol.

Noemí by zvyčajne napadla nejaká uštipačná poznámka, teraz však radšej mlčala. Po tom, čo súhlasila s výletom, jej prišlo na um, že nevie takmer nič o mieste, na ktoré sa vydá, ani o ľuďoch, ktorých

stretne. Nebude to žiadna výletná plavba ani dovolenka. Hneď si však v duchu dodala, že na túto úlohu ju vybral otec a ona ju vyplní. Vrtkavá? Pche! Ukáže otcovi oddanosť, akú chce u nej vidieť. Možno ju po jej úspechu – lebo si nevedela predstaviť, že zlyhá – začne považovať za dospelejšiu ženu, ktorá si zaslúži uznanie.

Keď bola Noemí malá a Catalina jej čítala rozprávky, často spomínala „les“, miesto, kde Janko a Marienka rozhadzovali omrvinky alebo kde Červená čiapočka stretla vlka. Keďže Noemí vyrastala vo veľkom meste, až oveľa neskôr jej došlo, že lesy sú reálne miesta, ktoré sa dajú nájsť v atlase. Jej rodina dovolenkovala vo Veracruz v dome jej babičky pri mori, kde neboli na dohľad žiadne vysoké stromy. Dokonca aj po tom, čo vyrástla, zostal v jej mysli les ako obrázok, ktorý zazrela v rozprávkových knihách ako dieťa, s čiernymi uhlíkovými okrajmi a pestrými farebnými škvrnami uprostred.

Preto jej nejaký čas trvalo, kým si uvedomila, že sa chystá do lesa, pretože El Triunfo ležalo na úbočí strmej hory pokrytej farbistými lúčnymi kvetmi a hustými borovicami a dubmi. Noemí zazrela potulujúce sa ovce a kozy poskakujúce po strmých skalných stenách. Región zbohatol na striebre, lenže loj z týchto zvierat mu pomohol osvetliť bane – a zvierat tu bolo dosť. Celé to bolo veľmi pekné.

No čím vyššie a bližšie k El Triunfo sa vlak dostával, tým viac sa vidiecky kraj menil a Noemí naň postupne menila názor. Krajinu pretínali hlboké rokliny a za oknami lemovali horizont zubaté hrebene. Očarujúce pramene sa menili na silné, dravé rieky, v ktorých by sa